

[Ingerlise Koefoed]

gelse. Kommunerne skulle betale endnu en gang mod et eller andet vagt løfte om, at man nok ikke hugger helt så meget af bloktilskuddene til næste år.

Men kommunerne har ikke brug for, at staten eksproprierer deres penge, og hvis det er rigtigt, hvad jeg læser i dag, at de radikale alligevel ikke vil være med til det forslag, så vil jeg ligesom hr. Svend Auken bede om heroppefra at få bekræftet, at man ikke har i sinde at hente pengene til ungdomsarbejdsløshedsforanstaltningerne hos kommunerne.

Nu hedder det sig jo, at pengene skal hentes ved besparelser på statsbudgettet. Det betyder selvfølgelig, at staten holder udgifterne inden for sit eget hus, og det er vel heller ikke mere end rimeligt. Men besparelser, som skal gavne ungdommen, vil altså ikke kunne undgå at ramme andre befolkningsgrupper med arbejdsløshed. Man kan jo også på den måde anvende betalingsbalanceunderskuddet til at underminere den i forvejen meget vaklende solidaritet imellem de forskellige befolkningsgrupper.

Der må kunne findes andre udveje, f.eks. den tidligere foreslåede at få fat i nogle af bankernes overflødige penge. Bankerne svulmer af penge, som bl.a. kunne sættes ind i Nationalbanken, så der var mulighed for at få dækket nogle af udgifterne til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Det er utrolig pinligt, at vi dag efter dag skal læse om de store fortjenester i bankerne, også selv om det kun er for ét år, for de ligger der dog, samtidig med at vi ved, at nogle af bistandsmodtagerne og nogle af de arbejdsløse får dårligere og dårligere vilkår. Det er ikke til at acceptere; der må kunne findes andre muligheder.

Som resten af befolkningen har vi i den senere tid i fjernsyn, i radio og i dagspresse kunnet følge socialdemokraternes vandring frem og tilbage til statsministerens kontor. Vi advarede straks efter valget socialdemokratiet imod at gå i forhandlinger med regeringen om et samarbejde hen over midten, som i disse hårde tider mere end nogen sinde fortjener betegnelsen: classesamarbejde. Det begyndte faktisk at se lidt foruroligende ud, da det forlød, at nu havde socialdemokratiet mildnet sine krav og f.eks. solgt kravet om at få afskaffet karenssagen. Det ser heller ikke for godt ud med de ændringsforslag, socialdemokraterne stiller her i dag, og hvor de, så

vidt jeg kan se, også har slået af på en del af kravene. Men heldigvis blev det hele foreløbig ikke til andet end snak og kolde skuldre, så vidt vi da foran TV-skærmene kan se det. Det er langtfra sikkert, at alle socialdemokraterne siger »heldigvis«.

En eller anden dag, forhåbentlig inden alt for længe, må det vel gå op for socialdemokratiet, at der er en anden vej end den nedtrampede sti, der fører hen over midten. Det vil for mange, mange mennesker åbne nye perspektiver vedrørende en anderledes hverdag, den dag socialdemokratiet opgiver sin absolut uheroiske march mod højre og går ind i reelle overvejelser om i samarbejde med og på lige fod med andre partier til venstre for skillelinjen at danne et arbejderflertal.

Vi fik ikke arbejderflertallet ved dette valg, og det kunne vi såmænd heller ikke forvente med et socialdemokrati, der spildte meget af tiden i valgkampen med at bilde mennesker ind, at socialdemokrater, og socialdemokrater alene, er løsningen på alle problemer. Men vi får nok arbejderflertallet næste gang, hvis vi kan komme i gang med en rolig, afbalanceret og ikke-propagandapræget samtale om, hvordan et sådant arbejderflertal kunne byde befolkningen større tryghed, frihed for angst for arbejdsløshed, bedre beskæftigelse og uddannelse og en helt anden fordeling af goderne i samfundet. Et sådant arbejderflertal ville bl.a. kunne udforme en finanslov, der var udtryk for en helt anden, langt mere retfærdig og folkelig politik end den, som den finanslov, der vel vedtages i dag, er udtryk for.

Hr. Fogh Rasmussen og andre før ham har brugt megen tid til at undre sig over, hvordan socialdemokraterne vil stemme ved den endelige afstemning om finanslovsforslaget. Jeg vil godt sige til hr. Fogh Rasmussen, at fordi man har gjort noget bestemt i 50 år, så behøver det ikke at være rigtigt. Men jeg vil på den anden side sige, at vi i SF simpelt hen ikke forstår socialdemokratiets holdning til afstemningen. Hvis det, som socialdemokraterne sagde sidste gang, at hvis regeringen fik sit parlamentariske grundlag bragt i orden, ja, så ville socialdemokratiet stemme for finanslovsforslaget, var meningen, så kan jeg ikke se andet, end at socialdemokratiet må stemme ja i dag. Jeg vil sige til hr. Fogh Rasmussen, at det holder ikke at stå heroppe og opfordre socialdemokratiet til at stemme ja